"PS: pidä kirja turvassa, emme voi lähteä ilman sitä." Mikael luki kirjeen viimeisen rivin ja heitti sen turhautuneena pöydälle.

"Tässä ei ole mitään järkeä." Hän sanoi ja painoi kasvonsa käsiinsä.

"Poliisit eivät maininneet mitään kirjasta, eiväthän?" Mikaelin hotellihuoneen tuolilla istuva Juhani pohti.

"Eivät niin. Eetun asunnossakaan ei ollut jälkeäkään mistään kirjasta." Mikael vastasi. "Mitä sellaista Eetu olisi voinut kertoa Olaville että hänet piti tappaa?" Juhani kysyi mietteliäänä ottaessaan kulauksen kädessään olevasta kahvimukillisesta. "Ehkä se liittyy jotenkin kirjan sisältöön tai siihen miksi he eivät ole turvassa Suomessa?" Mikael ehdotti. "Ehkä." Juhani sanoi kohauttaen olkapäitään. "Mutta me voimme vain arvailla sillä Olavi ei kertonut meille mitään sellaista." Hän totesi nostaessaan kirjeen takaisin käsiinsä. "Meidän pitänee lähettää tuo kirje päämajaan." Mikael sanoi.

"He saattavat saada siitä enemmän selkoa."

"Niin kai." Juhani totesi. "Poliisit ovat kaiketi keränneet sormen jälkiä Eetun asunnolta. Meidän pitää käydä kysymässä heiltä tietävätkö he kenelle sormenjäljet kuuluvat." Hän jatkoi. "Se kuulostaa hyvältä." Juhani sanoi juoden lisää kahvia. Mikael hieroi väsyneenä silmiään ja kirosi sitten hiljaa. "Meidän täytyy saada lisää tietoa pian tai tämä operaatio lopetetaan. Kaksi Suomalaista on tapettu ja murhaaja kulkee vapaalla jalalla." Hän sanoi. "Meillä saattaa yhä olla mahdollisuus saada KL, kuka tämä sitten liekään kiinni." Juhani sanoi vaimeasti mietteliään näköisenä. "Kuinka niin?" Mikael sanoi tuijottaen Juhania vastausta odottaen. "No viestistä selkeästi näkee Eetun ja KL:n tuntevan toisensa. KL luulee todennäköisesti Eetun polttaneen kirjeen vaikkei hän tainnut päästä edes lukemaan sitä. Joten jos hän ei voi lähteä pois ilman kirjaa miksei hän osallistui kuolleen ystävänsä hautajaisiin?" Juhani selitti. Mikael nyökkäsi alkaen saada hieman toivoa. "Jos me saamme hänet kiinni. voimme saada häneltä selityksen kaikkeen tuossa kirjeessä." Hän sanoi innostuneena. "Milloin hautajaiset pidetään?" Mikael kysyi Juhanilta.

"Ne ovat alkaneet jo. Kuulin ettei hänellä ole eläviä sukulaisia mutta melkein kaikki tällä kirotulla saarella aikovat osallistua hautajaisiin kunnioittaakseen Eetua palveluksesta ja surrakseen sen Ruotsalaisen nulikan tekoa." Juhani vastasi korottaen ääntään.

"Jos niin monet osallistuvat hautajaisiin miten tunnistamme hänet jos hän ylipäänsä on siellä?" Mikael kysyi toivoen Juhanilla olevan jotain heitä auttavaa tietoa.

"Minä en tiedä miten teemme sen. Mutta onko meillä vaihtoehtoa?" Juhani vastasi nousten seisomaan.

"Eipä meillä taida olla." Mikael sanoi nousten ylös. Hän irvisti ajatellessaan heidän mahdollisuuksiaan saada ampuja kiinni. "Menkäämme siis." Juhani sanoi avatessaan oven. Juhani parkkeerasi auton lähes tyhjälle parkkipaikalle ja Mikael astui ulos autosta kevyeen lumisateeseen. Hän kuuli Juhanin hengähtävän hämmästyneenä:

"Katso." Mikael kääntyi katsomaan Juhanin osoittamaa harmaata Jaguaaria. Hän tunnisti välittömästi Olavin ruumiin luota pois ajaneen auton.

"Hän on täällä." Mikael totesi lähtien kävelemään kohti kirkkoa.

Mikael avasi kirkon oven ja kurkisti sisälle tyhjään kirkkoon.

"Me olemme myöhässä." Mikael sanoi vaimeasti.

"Voi saatana." Juhani kirosi puristaen kätensä nyrkkiin.

"Mitä asiaa teillä on?" Kulman takaa esiin kävelevä pappi kysyi Juhaniin katsoen. "Anteeksi pappi. Me etsimme pihalla olevan harmaan Jaguaarin omistajaa jonka epäilemme olleen hautajaisissa." Pappi kurtisti kulmiaan kummastuneena ja sanoi sitten: "Ehdimme jo haudata poika paran. Muutamia ihmisiä taitaa olla vielä hautausmaalla kirkon takana olevassa metsässä."

"Kiitos paljon." Mikael kiitti astuessaan pois ovelta Juhanin kanssa. He kävelivät hetken etsien hautausmaalle johtavan tien ja lähtivät sitten juoksemaan. He juoksivat liukastellen pitkin jäistä tietä jota lehdettömät puut ympäröivät. Mikael pysähtyi Juhanin kanssa piiloon puun taakse. He katselivat hetken ympäriinsä kiviaidan ympäröimää hautausmaata.

"Tuolla on joku." Juhani sanoi osoittaen hautausmaan reunaan päin. Mikael näki yksinäisen hahmon polvillaan maassa tuoreesti täytetyn haudan edessä. "Se voi olla hän." Mikael sanoi jännittyneenä. Hän tarkisti nopeasti aseensa olevan kunnossa ja ladattu Juhanin tehdessä saman. He astuivat esiin puun takaa ja lähtivät kävelemään eteenpäin pitkin tietä.

He alkoivat kiertelemään hautojen ohi lähestyessään yhä polvillaan olevaa miestä. Mikael työnsi kätensä taskuun tarttuen pistooliinsa samaan aikaan kun huomasi heidän lähestymisensä kuulleen miehen jännittyvän. Mies nousi seisomaan ja kääntyi ympäri katsomaan heitä. Hänellä oli päällään musta pitkätakki ja miehen vihreät silmät tuijottivat heitä hämmästyneinä vaaleiden hiusten alta. Mikael vilkaisi nopeasti hauta kiveä saadakseen varmistuksen ja nähdessään siinä lukevan: Eetu Tervonen, hän sanoi ystävällisesti: "Hei, myöhästyimme hautajaisista. Pahoittelut siitä jos häiritsemme sinua." Mies katsoi häntä hetken ja vastasi: "Ei se mitään. Liittykää vain seuraani." Mikael nyökkäsi ja astui Juhanin kanssa hänen viereensä. "Näimme kuinka olit polvillasi hetki sitten. Satuitko sinä tuntemaan Eetun?" Juhani kysyi mieheltä. Mies oli hetken hiljaa ja vastasi sitten:

"Ei, en minä häntä tuntenut. Tulin vain hyvin surulliseksi kun viaton ja niin nuorena kuollut poliisi jouduttiin hautaamaan." Mikael vilkaisi Juhania joka vastasi vaimeasti: "Ymmärrän." He seisoivat hetken hiljaa hautaa katsoen kun mies kysyi: "No, mikä on teidän syynne seistä lumisella hautausmaalla keskellä talvea?" Juhani hieroi kylmiä käsiään vastatessaan:

"Me etsimme ystäväämme joka omistaa parkkipaikalla olevan Jaguaarin." Miehen pää kohosi hieman hänen kuullessaan sen.

"Satuitko sinä näkemään hänet?" Mikael kysyi poistaen hitaasti varmistimen pistoolistaan. "Kyllä minä taisin nähdä hänet." Mies sanoi hitaasti mietteliään kuuloisena.

"Hän taisi jäädä sisälle kirkkoon. Tulenko teidän kanssanne etsimään häntä?" Mies kysyi kääntyen pois haudalta. "En usko että se on tarpeellista löytänemme hänet itsekin." Juhani sanoi tarjoten kättään. "Juhani." Mies tarttui Juhanin käteen ja vastasi: "Väinö." Juhani kohautti olkiaan Väinön kääntyessä Mikaeliin päin.

"Mikael. Kiitos avustasi." Mikael tarjosi Väinölle vasenta kättään pitäen oikean yhä taskussa. Väinö kurtisti kulmiaan tarttuessaan hänen käteensä ja kirosi sitten kun hänen avaimensa putosivat takin taskusta maahan. Hetken ajan kaikki kolme miestä tuijottivat maahan pudonnutta jaguaari avaimenperään kiinnitettyä auton avainta.

"Älä liiku. Haluamme vain keskustella." Juhani

sanoi työntäessään kättään takkinsa sisälle. Väinö riuhtaisi Mikaelin eteensä lyöden samalla hänen kätensä pois taskusta. Sitten hän survaisi polvensa Mikaelin vatsaan ja sysäsi hänet Juhanin päälle. Juhani yritti nousta ylös ja Väinö potkaisi häntä päähän.

"Olen pahoilleni mutta te pakotitte minut tuohon." Väinö sanoi, ja lähti juoksemaan poispäin napattuaan Mikaelin viereen pudonneet avaimet. Mikael haukkoi henkeä noustessaan täristen takaisin seisomaan. Hän katseli sekavana ympärilleen. Juhanin otsasta valui hieman verta. Mikaelilla kesti hetki tajuta mitä oli tapahtunut.

"Voi saatanan saatana!" Hän kirosi napaten maahan tippuneen pistoolinsa ennen kuin lähti juoksemaan takaisin kohti kirkkoa. Mikael näki juostessaan ettei Väinö ollut parkkipaikalla ja potkaisi kirkon takaoven auki raivoissaan huomatakseen Väinön seisovan etuovella tähdäten häntä pistoolillaan. Väinö oli vetänyt eteensä papin velton ruumiin.

"Onko hän kuollut?" Mikael kysyi Väinöltä kävellen hitaasti lähemmäs tuolirivien keskellä.

"Ei ole. Minä en tapa suomalaisia." Väinö vastasi rauhallisesti.

"Sinä tapoit Olavin." Mikael vastasi kylmästi. "Niin tapoin." Väinö myönsi. "Mutta hän ei toiminut Suomen hyväksi." Mikael kurtisti kulmiaan, Väinön hymyillessä samaan aikaan kun avasi kirkon etuoven. "Mikäli te halusitte keskustella kanssani, suosittelen että odotat soittoani." Väinö sanoi vetäen taskustaan simpukkapuhelimen ja asettaen sen läheiselle pöydälle. "Nyt, mikäli se ei tuota sinulle liikaa vaivaa, minä toivon ettet pyri ampumaan minua vaan sen sijaan vastaat tuohon puhelimeen." Sen sanottuaan Väinö irrotti otteensa papista ja antoi tämän kaatua maahan, juoksi sitten ulos kirkosta, paiskaten oven kiinni perässään. Mikael juoksi papin luokse, tarkistamaan oliko tämä kunnossa, sillä hän tiesi ettei kyennyt seuraamaan Väinöä kun hautausmaalla makaavalla Juhanilla oli auton avaimet. Mikael nousi seisomaan papin luota pöydällä olevan puhelimen alkaessa soimaan. Mikael hyväksyi puhelun ja kuuli Väinön yllättyneen äänen sanovan:

"En uskonut sinun vastaavan mutta sanoitte että haluatte puhua. Jos se on totta tule huomenna kymmeneltä illalla pieneen kahvilaan Vaskissa. Tule yksin ja ilman aseita, muuten minä häivyn, ennen kuin pääset sisälle. Nähkäämme pian Mikael."